

"El Partit ha de tenir propietats"

Vladímir Semago, diputat de la Duma estatal (parlament) de Rússia, membre del Partit Comunista des del 1977 i propietari d'un dels restaurants més luxosos del país, pensa que representa una nova tendència dins del comunisme postsoviètic.

Vull començar amb una pregunta que li pot semblar una mica estranya. Vostè és un home jove...

—Vol dir?, si és jove una persona de cinquanta anys...

—... jove, elegant i ric. Què té a veure amb el comunisme, vostè? No li sembla que fer diners i fer de comunista són feines un xic diferents? Què li uneix als comunistes? O és una mena de joc que ha inventat vostè?

—Hi ha molta gent que diu: "mireu-lo, és empresari ric i s'uneix als comunistes". Pensen que és una maniobra o simplement ganes de cridar l'atenció. Són mentides. Primer, jo no me'n vaig anar mai del Partit Comunista. Quan tots corrien pel partit dient "gràcies a déu que han arribat els temps que ser comunista ja no és obligatori", jo m'hi vaig quedar i vaig dir: "Mentre el president del país, Mikhaïl Gorbatxov (mon "pare"), continue en les files comunistes, jo em quede amb ell". I quan el feren fora, també; vaig dir: "Ara en el partit comunista solament queden dues persones: ell i jo". Durant el procés del Tribunal Constitucional de 1992 sobre el decret del president Ieltsin que va prohibir el partit comunista, vaig ser l'únic empresari rus que vaig eixir a defensar els comunistes.

—I no ha pensat mai que ningú ni cap país no ha tingut èxit amb el comunisme? Tots acabaren convertits en sistemes totalitaris i inhumans.

—És que ningú no l'havia provat mai.

—Llavors, per què està convençut que al capdavant els comunistes de Rússia aconseguiran reeixir?

—Li dic, seriosament, que encara no ha provat ningú de construir el comunisme. I més encara: ara

no faran res tampoc. Parlem de coses diferents. Una cosa és canviar el sistema social creant una nova formació social. I no és això el que volem. Simplement diem que les idees comunistes són bones i que el futur pertany a aquestes idees. Perquè el comunisme és com una cosa comuna —problemes de tota la humanitat, les seues tasques—. És una ideologia

amb futur. En el desenvolupament de la societat arribarà un moment que jaquetes, cotxes, cases, mobles, etc., tinguen ben poca importància; és a dir, que es convertiran en detalls insignificants per als éssers humans. Però és un camí llarg. Nosaltres el que volem és fer els primers passos, no pretenem empentar la societat a fer seua aquesta ideologia del tercer mil·lenni tot dient: "ara les sabates, les jaquetes, les dones..., tot ho tindrem en comú". Per a què?

—I el sector comunista de la Duma, està d'acord amb vostè?

—Pense que la major part dels qui representen el grup comunista en la Duma ni tan sols pensen en la qüestió ideològica. La majoria, com els 30 milions de persones que votaren els comunistes en les eleccions, tan sols demostren que no estan d'acord amb el règim actual, així es pronuncien en contra dels errors del govern.

—Avui dia és clar que si els comunistes hagueren pactat amb el general Lèbed abans de les elec-

cions, haurien guanyat les eleccions. Hi ha cap possibilitat de pactar amb Lèbed?

—No n'estic segur, i vostè em pot creure, que els comunistes consideraren el general Lèbed com una figura política important. I això sí que va ser un error greu. Els dirigents del partit comunista valoraren Lèbed més aviat com un personatge secundari. Van oblidar completament que a més de l'oposi-

"El partit ha de comprar empreses, kolkhozos, participar en la privatització. Comprar coses per nosaltres mateixos. Comprar empreses que treballaran per a nosaltres i que ens aportaran diners. I no ens ha de fer por."

ció comunista hi ha altres forces (molt ben finançades, per cert). Ells sí que trobaren Lèbed i li atribuïren el paper de salvador de la pàtria que havia de representar. Però ell va resultar ser un polític molt ambiciós, no va acceptar papers secundaris, volia convertir-se en el polític protagonista.

—Parlant del partit comunista d'avui s'hi poden veure clarament diverses tendències. Almenys n'hi ha tres. D'una banda hi ha el líder del partit, Guennadi Ziugànov, d'una altra, els ortodoxos, com ara el general Makaixov o Varennikov. I finalment una altra tendència està representada pel número dos del partit, Valentin Kuptsov, que alguns arriben a qualificar de socialdemòcrata i fins i tot de tendència gorbaxoviana. Està d'acord amb aquesta classificació, vostè?

—Sí, encara que més que tendències ideològiques es tracta de diversos caràcters psicològics. De la gent que participa avui en el moviment comunista, Guennadi Ziugànov és un centrista profund que tracta d'unir tothom sobre la base de la doctrina de l'esquerra i la doctrina patriòtica, és a dir, en nom de Rússia. Ell sí que és partidari de l'estat. També n'hi ha d'altres, com ara el general Makaixov, Varennikov, com jo mateix... Encara que sembla paradoxal, jo em considere més aviat d'aquest grup. Nosaltres no separem la idea de l'estat rus fort i els atributs característics de la ideologia comunista. I hi ha gent com ara Valentin Kuptsov que determinen les relacions del partit comunista amb l'aparell estatal, perquè volen restablir l'antic sistema. La seua influència es nota en el mateix funcionament del grup comunista dins de la Duma, en el centra-

lisme del poder, en la manera de prendre decisions —imposant idees des de dalt i sense cap mena de discussió—. Aquesta gent va eixir del passat i són els més perillosos.

—I no li importen algunes dades biogràfiques de Makaixov o de Varennikov, com el fet que el general Makaixov participara en el colp d'estat del 1993?

—No. Perquè són coses diferents. El comportament del general Makaixov en 1993 és el comportament normal d'un general. El que el lliga a mi és que tots dos considerem que les idees i la ideologia comunista no són dolentes per al desenvolupament de la nostra societat, ans al contrari, poden ser bones.

—Com se sent vostè dins del partit comunista? No té a vegades la sensació de ser una espècie de marginal?

—No, en absolut. Perquè prou sovint m'entenen i fins i tot abonen les meues idees. El que passa és que per la meua posició material, pel fet de tenir molts diners, hi ha gent que em considera una espècie de pseudo-socialdemòcrata. I és al contrari, per les meues creences estic més a prop de Makaixov i de Varennikov.

—Diuen que la situació financera del partit està prou malament, que després de les eleccions, fins i tot els empresaris i els banquers que feien costat als comunistes van girar les espatlles al partit. És cert?

—Bé. En tot cas no hi havia gaires empresaris al nostre costat. El partit comunista de Rússia no és pas un partit ric. Una de les idees que tracte d'in-

"Durant el procés del Tribunal Constitucional de 1992 sobre el decret del president Ieltsin que va prohibir el partit comunista, vaig ser l'únic empresari rus que vaig eixir a defensar els comunistes."

troduir en el partit és que el partit comunista ha de tenir les seues propietats. Hem de comprar fàbriques, empreses, kolkhozos, participar en la privatització. Comprar coses per nosaltres mateixos. Comprar empreses que treballaran per a nosaltres i que ens aportaran diners. Això és la realitat actual. I no ens ha de fer por. A més, el propietari i el director són càrrecs diferents. El propietari posseeix. El director dirigeix. Llavors, per què no pot comprar una fàbrica el Partit Comunista? Que la dirigeixca un altre, un professional, però el partit comunista la posseirà. Per a molts és difícil d'entendre. I el mateix passa amb els mitjans de comunicació. 30 milions de persones van donar suport a Ziugànov en les eleccions. Jo no entenc gaire de comptes, però sí, per exemple, cadascun d'aquests votants dona 10.000 rubles [unes 250 pessetes] podem tenir diners per comprar hores en algun canal de televisió.

—Els 75 anys del comunisme ens han deixat molta herència. Qui respondrà pel que va fer el partit comunista anterior? Perquè el partit comunista d'avui diu que és el partit de Iuri Gararin i de Iuri Zhukov, però llavors qui té l'herència del partit d'Stalin, de Khruixov, de Brejnev?

—Sí, sí, ja ho sé. I també de Iezhov i de Beria i de molts altres... I qui és avui el responsable dels crims que cometé Ivan el Terrible? Digues, quina força política present és hereva d'Ivan el Terrible o de Pere I. Si ens fixem en els EUA i mirem Bill Clinton i Bob Dole, Dole és catòlic. I què?, és responsable de tota la història de l'església catòlica? Per què no li diem: "Senyor Dole, vostè ha de respondre avui de les matances de la Inquisició espanyola, o de la gent que morí en les cro-

ades cristianes contra el món musulmà". I si en unes futures eleccions als EUA hi ha un candidat jueu, el culparem de la crucifixió de Jesucrist? No. Però així és construïa la propaganda, més ben dit, la contrapropaganda contra Ziugànov durant les eleccions.

—Què opina del nacionalisme i del patriotisme? Hi ha diferència entre les dues nocions? Són un perill per a Rússia?

—El nacionalisme és una teoria que pressuposa que una nació supera les altres. El patriotisme és una teoria que crida la gent a ser més atents i generosos amb el seu estat, la seua nació, la seua pàtria.

—I parlant del partit comunista, què en penseu?

—Crec que hi ha més nacionalisme. Nacionalisme és quan, per afrontar els problemes, es busca un culpable, es comença a fer victimisme. Sempre és més fàcil que intentar fer res. El nacionalisme és un moviment regressiu, i el patriotisme és progressista.

—Però a hores d'ara a Rússia tothom juga amb la idea patriòtica. Per exemple, Jirinovski.

—No, és un nacionalista que es cobreix amb la idea patriòtica. A mi m'interessen els patriotes nets.

—Pot enumerar-los?

—És difícil. Però la idea comunista avui ha de considerar-se al costat de la patriòtica. Primer cal traure Rússia de l'estat en què està avui. I no importa en quina companyia, al costat de qui. A mi tant se me'n dona...

—Però, està vostè segur que el partit comunista té avui una nova política o un programa econòmic?

—Evidentment. El partit comunista parla avui de diverses formes de propietat. I a més té en les seues files una persona com jo. Això és el nou plantejament, si vol, del leninisme. Va ser Lenin qui va saber rebutjar la política del "comunisme militar" i va passar a l'anomenat NEP ("la nova política econòmica") en els anys vint.

—Serà l'última pregunta. Està vostè d'acord amb la creació d'un consell de setze metges nomenats per a cinc anys que avaluen la salut dels alts càrrecs de l'estat?

—Crec que no és una bona. És un poc immoral. Es tracta d'una actitud personal. Cadascú ha d'anar al metge i mesurar les seues forces. Jo, per exemple, vaig al polisportiu per a tenir la força necessària per a estar en la política. Però una altra cosa és quan algú que ja està en el poder es posa molt malalt.

"La major part dels qui representen el grup comunista en la Duma ni tan sols pensen en la qüestió ideològica. La majoria tan sols demostren que no estan d'acord amb el règim actual, així es pronuncien en contra dels errors del govern."

Seda Poupianski (Moscou)